

Mindretallet ingen Grund til at opsætte Paabegyndelsen af Arbejdet herfor. I sit Program af 1872 hævdede det forenede Venstre, at Juni-Grundloven er Folkets moralske Ret. Nu 38 Aar derefter at skride til en Afstemning i Folketinget, der hævder Rétten og stiller Kravet, kan ikke kaldes forhastet.

Hvad et andet Mindretal (J. C. Christensen m. fl.) anfører som Grunde for en Opsættelse, er da heller ikke af saglig, men af partipolitisk Natur, og nærværende Mindretal kan ikke anerkende deres Berettigelse. Saafremt et Flertal i Folketinget samler sig om Juni-Grundlovens Genindførelse, vil Forslaget overgaa til Landstinget med al den politiske Styrke, som selve disse politiske Principper og Befolkningens Tilslutning dertil indeholde, uanset, om Stemmerne i Folketinget stamme fra en eller flere forskellige Grupper, og uanset, hvorledes Regeringens politiske Udspring er. Hvad det under Lovforslagets videre Gang paa Rigsdagen da kommer an paa, er Folketingsflertallets Villie til at fremme Sagen med Alvor og Styrke for Sagens Skyld uden andre Hensyn og Regeringens Villie til at hævde Flertallets Standpunkt. I denne Forbindelse skal det nævnes, at Mindretallet J. C. Christensen m. fl. lægger en uberettiget Vægt paa Forslagets Indbringelse ved privat Initiativ. Ganske bortset fra, om den fremsatte Betragtning er berettiget eller ikke, er det en Kendsgerning, at flere af Forslagsstillerne nu ere Medlemmer af Regeringen, og at Regeringen som saadan har gjort Lovforslaget til sit. Efter sine Erklæringer er Regeringen saa snart et Flertal i Folketinget har samlet sig om Forslaget, rede til med al den Styrke, som ligger heri, at føre det videre frem.

Naar samme Mindretal endvidere peger paa, at andre Grundlovsspørgsmaal end de i Lovforslaget omhandlede samtidig burde tages op til Løsning, skal nærværende Mindretal gøre opmærksom paa, at faste Regler for Afgørelse af Finanslovkonflikter og en ændret Sættelse af

af Rigsretten, saa snart Landstinget sammensættes i Juni-Grundlovens Aand, ikke vil have samme konstitutionelle Betydning som under den nuværende Forfatning. Eventuelle Ændringer ville da ogsaa let kunne gennemføres. Det er overhovedet først og fremmest Landstingets Omdannelse, Befolkningen nu ønsker. Medlemmer af Mindretallet J. C. Christensen m. fl. have under Lovforslagets første Behandling i Salen erkendt dette.

Endelig maa nærværende Mindretal bestemt modsige, at en forudgaaende Ændring af Valgretten til Folketinget er en Betingelse for, at Spørgsmaalet om Landstingets Omdannelse kan optages med tilstrækkelig Styrke. Et saadant Standpunkt er aldrig før hævdet af de Venstreparter, hvorfra Mindretallet J. C. Christensen m. fl. har sin historisk-politiske Oprindelse. En retfærdig Ordning af Folketingsvalgkredsene, hvorved Vælgernes lige Repræsentation sikres, vil derimod være en Styrke for et fortsat Arbejde paa Grundlovsrevisionen, saafremt Landstinget nu skulde modsætte sig denne. Men Erfaringen har ingenlunde, hvad Mindretallet J. C. Christensen m. fl. hævder, vist, at Valgkredsspørgsmaalet „ikke kan løses uden gennem en Grundlovsændring“. Erfaringen fra tre tidligere forgæves Forsøg har tværtimod godtgjort, at man ikke kommer frem ad denne Vej.

Ændringsforslag Nr. 4 er dels af væsentlig formel Natur, idet det samler de sammenhørende Bestemmelser om Landstinget, dels opstiller det tillige en Valgmaade til Landstinget, der er i principiel Overensstemmelse med det oprindelige Forslag, men følger den Anvisning, Juni-Grundloven gav til en fremtidig Sættelse af Landstinget. Saafremt denne Ændring, hvorefter Landstinget indirekte vælges af de kommunale Raad, har Udsigt til i højere Grad end det oprindelige Forslag at samle Folketinget om sig — hvad forskellige Udtalelser under første Behandling kunne tyde paa — vil nærværende Mindretal subsidiært tilraade dens Vedtagelse.